

Подъ дървото израстнала зелена трѣва, която дохождали да пасатъ често пустиннитѣ трѣвопасни животни. Арабинътъ се напилъ съ бистра вода и седналъ подъ дървото да си отпочине. Слѣдъ почивката напълнилъ си мѣхчето съ вода и продължилъ пътя си. Стигналъ у дома си благополучно и почналъ да разказва на всички за своето чудно избавление въ безводната пустиня. Разказа му чулъ и единъ богатъ лакомъ арабинъ.

„Тукъ има хубавъ *келепиръ*, си казалъ той: при това изворче човѣкъ може да стане и милионеръ.“ Слѣдъ тия думи той се приготвилъ за пътъ като Абдулъ-Керима и тръгналъ на пътъ. Но по край другитѣ нѣща той взелъ съ себе си и една доста тежка торба съ жълтици. Като дошелъ до срѣдата на пустинята, свършила му се водата и жаждата почнала да го измѣчва. Потърсилъ вода наоколо, но нийдѣ не можалъ да намѣри. Най-послѣ клѣкналъ на колѣнѣ и захваналъ да се моли жално на Аллаха, Мохамеда и пустиннитѣ духове за помощъ. Слѣдъ малко пустинния духъ се явилъ въ образъ на голѣми кости и го попиталъ, що желае.

— Вода, вода искамъ, че умирамъ отъ жажда! казалъ жално богатиятъ арабинъ.

Добрѣ, ще ти дамъ колкото искашъ, казалъ пустинника, само съ условие и ти послѣ да ми подаришъ нѣщо. Но знай, че Каквото и да подаришъ, слѣдъ врѣме стократно ще го получишъ назадъ.

— Ще дамъ, каквото имамъ, казалъ лукаво богатиятъ и му се поклонилъ до земята.

Тогавъ пустинникътъ му показалъ една скала, отъ която извираше едно малко поточе. Богатиятъ арабинъ се напилъ доволно съ вода и благодарилъ на пустинника за избавлението. Слѣдъ